

бра, пази ни, обичаше ни, лоша дума не сме чули отъ тебе. Татко ни ще те награди богато...

— Но кои сте вие? Кой е баща ви? — прекъсна ги дърварьтъ, като на сънъ, защото все още му се струваше, че сънува.

— Баща ни е царьтъ на тази земя, — отговори по-голѣмото момче. — Една вещица нѣкога искала да ожени татка за дъщеря си. Но дъщеря ѝ била зла и мързелива. Татко се оженилъ за друго добро момиче, майка ни. Тогава вещицата се закълнала да отмъсти. Затова ни омагьоса да станемъ пѣтле, мече и коте. Държеше ни гладни въ гората, биеше ни всѣки день. Една нощъ избѣгахме отъ нея и ти ни прибра дома си. А снощи чухъ славейче като пѣеше надъ насъ, на дървото. Пѣеше и думаше: „— Ахъ, да знае това пѣтле да отлети всрѣдъ гората. Тамъ има голѣмъ джбъ, подъ корена му извира жива вода. Ако пиятъ и се полѣятъ съ живата вода, и тримата ще станатъ пакъ човѣци.“

Дърварьтъ не можеше да имъ се нарадва. Той ги поведе назадъ и право въ палата, при царя. Царьтъ и царицата едва не умрѣха отъ радостъ. Тѣ милваха децата, но не забравиха добрия дърварь.

Наградиха го пребогато, облѣкоха го въ скъпи дрехи и го туриха пазачъ на царската хазна съ паритѣ.

— Ето такава е приказката за мечето, — завърши усмихнатъ бащата. Но Милка и Сашко бѣха толкова прехласнати, че не чува думитѣ му.

— Ами вещицата какво сж направили, татко? — попита Сашко.

— Потърсили я, но тя била умрѣла вече. Царьтъ заповѣдалъ да затрупатъ гроба ѝ съ камъни и никой никога да не пали свѣщъ надъ него.

Милка помълча замислена. После попита:

— Но, татко, нали азъ измислихъ за мечето. Нѣмаше друго.

— Да, Милке, ти, а пъкъ азъ разказахъ другото.

— Но ако азъ ти кажа нѣщо, нищо не можешъ измисли! — закани се Сашко.

— Добре, кажи да чуемъ!

Сашко мисли-мисли и рече:

— „Имало едно време единъ кютюкъ и приказката свършва до тукъ.“ Ха да те видимъ сега!

— Не, Сашко, не свършва до тукъ.

— Ха, де!

— Другия празникъ ще чуешъ, ще се случило съ кютюка.

Деца, въ другата книжка ще прочетете, какво е разказалъ бащата на дветѣ деца за кютюка.